

HOTĂRÂREA CURȚII
28 aprilie 1998*

Nicolas Decker
împotriva
Caisse de maladie des employés privés

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare,
solicitată de Conseil arbitral des assurances sociales)

„Libera circulație a mărfurilor – Articolele 30 și 36 din Tratatul CE –
Decontarea cheltuielilor medicale efectuate în alt stat membru –
Autorizație prealabilă din partea casei de asigurări competente — Achiziționarea de ochelari”

În cauza C-120/95,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CE, de către
Conseil arbitral des assurances sociales (Luxemburg), de pronunțare, în litigiul pendinte în
fața acestei instanțe, între

Nicolas Decker

și

Caisse de maladie des employés privés,

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolelor 30 și 36 din Tratatul CE,

CURTEA,

compusă din domnii G. C. Rodríguez Iglesias, președinte, C. Gulmann și H. Ragnemalm,
(raportor) președinți de cameră, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn,
J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechet, G. Hirsch și P. Jann, judecători,

avocat general: domnul G. Tesauero,

* Limba de procedură: franceza.

grefier: doamna D. Louterman-Hubeau, administrator principal,

după examinarea observațiilor scrise prezentate:

– pentru domnul Decker, de către Andrée Braun și Serge Wagner, avocați în baroul din Luxemburg,

– pentru guvernul luxemburghez, de către domnul Claude Ewen, inspector de securitate socială clasa întâi din Ministerul Securității Sociale, în calitate de agent,

– pentru guvernul belgian, de către domnul Jan Devadder, director administrativ în cadrul Ministerului Afacerilor Externe, al Comerțului Exterior și al Cooperării pentru Dezvoltare, în calitate de agent,

– pentru guvernul german, de către domniile Ernst Röder, Ministerialrat la Ministerul Federal al Economiei și Gereon Thiele, Assessor în același minister, în calitate de agenți,

– pentru guvernul spaniol, de către domnul Alberto Navarro González, director general pentru coordonare juridică și instituțională comunitară, și de către doamna Gloria Calvo Díaz, abogado del Estado, în calitate de agenți,

– pentru guvernul francez, de către doamna Catherine de Salins, director adjunct în Direcția Juridică a Ministerului Afacerilor Externe, și de către domnul Philippe Martinet, secretar pentru afaceri externe în aceeași direcție, în calitate de agenți,

– pentru guvernul Țărilor de Jos, de către domnul Adriaan Bos, consilier juridic, în calitate de agent,

– pentru guvernul Regatului Unit, de către doamna Lindsey Nicoll, de la Treasury Solicitor's Department, în calitate de agent, asistată de către doamna Philippa Watson, barrister,

– pentru Comisia Comunităților Europene, de către domniile Hendrik van Lier, consilier juridic, și Jean-Francis Pasquier, funcționar național detașat pe lângă serviciul juridic, în calitate de agenți,

având în vedere raportul de ședință,

după ascultarea observațiilor orale ale domnului Decker, reprezentat de Serge Wagner, ale Caisse de maladie des employés privés, reprezentată de Albert Rodesch, avocat în baroul din Luxemburg, ale guvernului luxemburghez, reprezentat de domnul Claude Ewen, ale

guvernului german, reprezentat de domnul Ernst Röder, ale guvernului spaniol, reprezentat de doamna Gloria Calvo Díaz, ale guvernului francez, reprezentat de domnul Philippe Martinet, ale guvernului Regatului Unit, reprezentat de doamna Philippa Watson, și ale Comisiei, reprezentată de domnul Jean-Francis Pasquier, la ședința din 2 iulie 1996,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 16 septembrie 1997,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin Hotărârea din 5 aprilie 1995, primită la Curte la 7 aprilie 1995, Conseil arbitral des assurances sociales a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CE, o întrebare preliminară privind interpretarea articolelor 30 și 36 din Tratatul CE.

2 Această întrebare a fost adresată în cadrul unui litigiu între domnul Decker, resortisant luxemburghez, și Caisse de maladie des employés privés (denumită în continuare „casa de asigurări”), privind o cerere de decontare a unei perechi de ochelari cu lentile de corecție achiziționată de la un optician stabilit în Arlon (Belgia), pe baza rețetei unui oftalmolog stabilit în Luxemburg.

3 Prin scrisoarea din 14 septembrie 1992, casa de asigurări l-a informat pe domnul Decker că refuză decontarea ochelarilor din motivul că aceștia au fost cumpărați din străinătate fără autorizația sa prealabilă.

4 Domnul Decker a contestat această decizie invocând, în special, normele tratatului referitoare la libera circulație a mărfurilor. Sesizată cu privire la o acțiune, ca urmare a deciziei consiliului său de conducere din 22 octombrie 1992, casa de asigurări și-a menținut poziția, astfel încât a respins cererea domnului Decker.

5 Acesta din urmă a depus o cerere în fața Conseil arbitral des assurances sociales care a respins acțiunea prin Ordonanța din 24 august 1993.

6 Prin cererea din 8 septembrie 1993, domnul Decker a formulat o acțiune împotriva acestei ordonanțe în fața Conseil arbitral des assurances sociales care a fost respinsă prin Hotărârea din 20 octombrie 1993, în special din motivul că respectiva cauză nu avea nici o legătură cu libera circulație a mărfurilor, ci cu dreptul securității sociale, adică cu Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității [a se vedea versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996 (JO 1997, L 28, p. 1, ediție specială în limba română: capitol 05 volum 04 p. 35 - 263)].

7 Domnul Decker a formulat recurs. Prin Hotărârea din 12 ianuarie 1995 a fost anulată decizia Conseil arbitral des assurances sociales astfel încât cauza a fost retrimisă către Conseil arbitral des assurances sociales care, prin Hotărârea din 5 aprilie 1995, a decis că articolul 60 din Code des assurances sociales și articolul 58 din statutele Union des caisses de maladie des salariés erau aplicabile litigiului.

8 La articolul 60 din Code des assurances sociales luxembourgeois, în versiunea sa în vigoare la data faptelor din acțiunea principală, se prevedea în special că:

„Asigurații au dreptul de a se adresa medicului, dentistului, farmacistului, spitalului sau personalului medical auxiliar pe care și-l aleg.

Vor putea fi însărcinați cu îngrijirea și prestarea de servicii pe teritoriul Marelui Ducat numai:

1 medicii, dentiștii, farmaciștii, spitalele, moașele, personalul medical auxiliar care au permisiunea de a-și exercita profesia pe întreg teritoriul sau pe o parte a teritoriului Marelui Ducat.

2 medicii străini solicitați la consultație în Marele Ducat cu acordul medicului curant și al medicului consilier, fără a aduce atingere acordurilor internaționale mai largi.

Cu toate acestea, asigurații nu vor putea fi tratați în străinătate decât cu consimțământul casei lor de asigurări de boală, cu excepția primelor îngrijiri în cazul unui accident sau al unei boli care au intervenit în străinătate.

Consimțământul casei de asigurări de boală nu va putea fi refuzat dacă tratamentul în străinătate este recomandat de medicul curant al asiguratului și de un medic consilier sau dacă tratamentul necesar nu este disponibil în Marele Ducat.”

9 Decontarea monturii pentru ochelari și a lentilelor de corecție era reglementată, la momentul faptelor din acțiunea principală, la articolul 78 din statutele Union des caisses de maladie și de convenția colectivă din 30 iunie 1975, încheiată în temeiul articolului 308a din Code des assurances sociales între Union des caisses de maladie și asociația profesională reprezentativă a opticienilor.

10 Articolul 78 din statutele l'Union des caisses de maladie prevede:

„Costul ochelarilor și al altor dispozitive de ajutor vizual este suportat de casa de asigurări de boală până la suma menționată în tarife și în conformitate cu modalitățile stabilite în convențiile sau deciziile înlocuitoare în conformitate cu articolul 308a din Code des assurances sociales.”

11 Articolul 2 din convenția colectivă din 30 iunie 1975 prevede că, sub rezerva dispozițiilor comunitare și internaționale cu privire la securitatea socială a lucrătorilor migranți și asimilați, livrarea ochelarilor către persoanele afiliate se face, în măsura în care este vorba de persoane domiciliare sau rezidente în Luxemburg, de către opticienii înscrisi la Camera de Meserii din Luxemburg și stabiliți în Marele Ducat.

12 În temeiul acestor dispoziții, decontarea se făcea pe o bază forfetară limitată la suma de 1600 LFR pentru monturi.

13 În ceea ce privește decontarea lentilelor de corecție, tarifele de decontare erau stabilite în anexa A a convenției colective din 30 iunie 1975. În temeiul articolului 12 din această convenție colectivă, adaptarea la un nivel superior sau inferior a sumelor rambursabile pentru lentilele de corecție stabilite în anexa A se făcea numai cu referire la listele de prețuri ale firmelor Zeiss și American Optical.

14 Code des assurances sociales și statutele Union des caisses de maladie au făcut obiectul unor modificări substanțiale în 1992. Totuși, principiul stabilit la vechiul articol 60 din Code des assurances sociales referitor la autorizația prealabilă a casei de asigurări de boală pentru orice tratament medical efectuat în străinătate este reluat la noul articol 20 din codul menționat.

15 În ceea ce privește Regulamentul nr. 1408/71, articolul 22 al acestuia dispune în special:

„(1) Un lucrător care îndeplinește condițiile impuse de legislația statului competent în privința dreptului la prestații, ținând seama, după caz, de dispozițiile articolului 18 și:

...

(c) care este autorizat de instituția competentă să se deplaseze pe teritoriul unui alt stat membru pentru a primi acolo tratamentul adecvat stării sale are dreptul:

(i) la prestații în natură acordate, în numele instituției competente, de către instituția de la locul de ședere sau de reședință în conformitate cu legislația pe care o aplică, ca și când ar fi afiliat la aceasta, durata perioadei pe parcursul căreia se furnizează prestații fiind reglementată, cu toate acestea, de legislația statului competent;

(ii) la prestații în numerar acordate de instituția competentă în conformitate cu dispozițiile legislației pe care aceasta o aplică. Cu toate acestea, după acordul între instituția competentă și instituția de la locul de ședere sau de reședință, aceste prestații pot fi acordate de această din urmă instituție în numele primei instituții, în conformitate cu legislația statului competent.

(2)

Autorizația necesară în temeiul alineatului (1) litera (c) nu poate fi refuzată în cazul în care tratamentul respectiv nu poate fi asigurat pentru persoana respectivă pe teritoriul statului membru în care își are reședința.

(3) Membrii de familie ai unui lucrător beneficiază de dispozițiile alineatelor (1) și (2) în ceea ce privește prestațiile în natură.

... ”

16 Având îndoieli cu privire la compatibilitatea acestor dispoziții cu dreptul comunitar, mai precis cu articolele 30 și 36 din tratat, Consiliul arbitral des assurances sociales a hotărât să suspende judecata și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 60 din Code des assurances sociales luxembourgeois în temeiul căruia o autoritate de securitate socială al unui stat membru A îi refuză unui asigurat, resortisant al aceluiași stat membru A decontarea unor ochelari cu lentile de corecție prescrise de un medic stabilit în același stat, dar achiziționați de la un optician stabilit într-un stat membru B, din motivul că orice tratament medical în străinătate trebuie să fie autorizat în prealabil de către respectiva autoritate de securitate socială, este comparabil cu articolele 30 și 36 din Tratatul CEE în măsura în care sancționează în mod general importul de medicamente sau, precum în speță, de ochelari proveniți din alte state membre de către persoane private ?”

17 Domnul Decker, precum și Comisia estimează că o reglementare națională în aplicarea căreia se refuză unui asigurat decontarea produselor rambursate în mod normal, sub rezerva unei autorizații prealabile a autorității de securitate socială a asiguratului menționat, constituie un obstacol nejustificat pentru libera circulație a mărfurilor.

18 În schimb, guvernele luxemburghez, belgian, francez și cel al Regatului Unit susțin, în primul rând, că o reglementare precum cea din acțiunea principală nu intră sub incidența articolelor 30 și 36 din tratat, în măsura în care aceasta se referă la securitatea socială. Acestea pretind, cu titlu subsidiar, că aceste dispoziții nu se opun, în orice caz, menținerii unei astfel de reglementări. Guvernele german, spaniol și cel al Țărilor de Jos sunt de acord cu această ultimă analiză.

19 Având în vedere observațiile prezentate, este necesar să se analizeze succesiv problemele care privesc, în primul rând, aplicarea principiului libertății de circulație în domeniul securității sociale, apoi, efectul Regulamentului nr. 1408/71 și, în sfârșit, aplicarea dispozițiilor referitoare la libera circulație a mărfurilor.

Cu privire la aplicarea principiului fundamental al libertății de circulație în domeniul securității sociale

20 Guvernele luxemburghez, belgian, francez și cel al Regatului Unit afirmă, în primul rând, că reglementarea din acțiunea principală, care vizează decontarea serviciilor de îngrijire, nu intră sub incidența dispozițiilor de la articolul 30 din tratat în măsura în care aceasta se referă la un anumit domeniu al securității sociale.

21 Cu titlu preliminar, este necesar să se sublinieze că, în conformitate cu o jurisprudență constantă, dreptul comunitar nu aduce atingere competenței statelor membre de a-și organiza sistemele de securitate socială (Hotărârile din 7 februarie 1984, Duphar și alții, 238/82, Rec. p. 523, punctul 16, și din 17 iunie 1997, Sodemare și alții, C-70/95, Rec. p. I-3395, punctul 27).

22 Prin urmare, în absența unei armonizări la nivel comunitar, legislația fiecărui stat membru este cea care stabilește, pe de o parte, condițiile privind dreptul sau obligația de afiliere la un sistem de securitate socială (Hotărârile din 24 aprilie 1980, Coonan, 110/79, Rec. p. 1445, punctul 12, și din 4 octombrie 1991, Paraschi, C-349/87, Rec. p. I-4501, punctul 15) și, pe de altă parte, condițiile pentru dreptul la prestații (Hotărârea din 30 ianuarie 1997, Stöber și Piosa Pereira, C-4/95 și C-5/95, Rec. p. I-511, punctul 36).

23 Astfel cum a observat avocatul general la punctele 17-25 din concluziile sale, statele membre trebuie totuși să respecte dreptul comunitar atunci când exercită această competență.

24 Într-adevăr, Curtea a constatat că măsurile adoptate de statele membre în materie de securitate socială care pot avea efect asupra comercializării produselor medicale și pot influența în mod indirect posibilitățile de import al acestor produse, sunt supuse normelor din tratat referitoare la libera circulație a mărfurilor (a se vedea hotărârea Duphar și alții, citată anterior, punctul 18).

25 În consecință, faptul că reglementarea națională în cauză în acțiunea principală intră în domeniul securității sociale nu este de natură să excludă aplicarea articolului 30 din tratat.

Cu privire la efectul Regulamentului nr. 1408/71

26 Guvernul luxemburghez consideră că articolul 22 din Regulamentul nr. 1408/71 stabilește principiul cerinței unei autorizări prealabile pentru orice tratament în alt stat membru. Conform acestui guvern, contestarea dispozițiilor naționale referitoare la plata prestațiilor obținute în străinătate este echivalentă cu contestarea validității dispoziției analoge din Regulamentul nr. 1408/71.

27 În această privință, este necesar să se constate că faptul că o măsură națională poate, eventual, să fie conformă cu o dispoziție din legislația secundară, în acest caz, articolul 22 din Regulamentul nr. 1408/71, nu are ca efect excluderea acestei măsuri din sfera de aplicare a dispozițiilor din tratat.

28 În plus, astfel cum a observat avocatul general la punctele 55 și 57 din concluziile sale, articolul 22 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71 vizează să îi permită asiguratului, care este autorizat de instituția competentă să se deplaseze în alt stat membru pentru a primi acolo îngrijiri adecvate stării sale, să beneficieze de prestații în natură pentru caz de boală, în numele instituției competente, dar conform dispozițiilor din legislația statului în care sunt furnizate prestațiile, în special în cazul în care transferul devine necesar având în vedere starea de sănătate a persoanei interesate, și aceasta fără a suporta cheltuieli suplimentare.

29 În schimb, este necesar să se constate că articolul 22 din Regulamentul nr. 1408/71, interpretat din perspectiva obiectivului său, nu are ca scop reglementarea și, prin urmare, nu împiedică în niciun fel decontarea de către statele membre, la tarifele în vigoare în statul competent, a produselor medicale achiziționate în alt stat membru, chiar și în absența unei autorizări prealabile.

30 În consecință, este necesar să se examineze compatibilitatea unei reglementări naționale, precum cea în cauză în acțiunea principală, cu dispozițiile din tratat referitoare la libera circulație a mărfurilor.

Cu privire la aplicarea dispozițiilor referitoare la libera circulație a mărfurilor

31 Este necesar să se examineze dacă o reglementare precum cea din acțiunea principală poate împiedica, în mod direct sau indirect, efectiv sau potențial, comerțul intracomunitar (Hotărârea din 11 iulie 1974, Dassonville, 8/74, Rec. p. 837, punctul 5).

32 Domnul Decker, precum și Comisia, consideră că existența unui sistem care subordonează decontarea produselor medicale, în conformitate cu modalitățile din statul de afiliere, unei autorizări prealabile din partea instituției competente din acest stat atunci când produsele sunt furnizate în alt stat membru, constituie o restricție în calea liberei circulații a mărfurilor, în sensul articolului 30 din tratat.

33 Statele membre care au prezentat observații susțin, în esență, că o reglementare precum cea din acțiunea principală nu are nici ca obiect și nici ca efect restricționarea fluxurilor comerciale, ci se limitează la a stabili condițiile de decontare a cheltuielilor medicale. O

astfel de reglementare nu se traduce printr-o interdicție de a importa ochelari și nu are nici efect direct asupra posibilității de a-i cumpăra în afara teritoriului național. În cele din urmă, aceasta nu interzice opticienilor luxemburghezi importul de ochelari și de lentile de corecție din alte state membre, procesarea și vânzarea acestora.

34 În această privință, este necesar să se constate că reglementarea din acțiunea principală îi încurajează pe asigurații sociali din cadrul programului luxemburghez să își cumpere și să își monteze ochelarii la opticieni stabiliți în Marele Ducat, mai degrabă decât în alte state membre.

35 Deși este adevărat că reglementarea națională în cauză în acțiunea principală nu îi privează pe asigurați de posibilitatea de a cumpăra produse medicale din alt stat membru, totuși aceasta subordonează unei autorizări prealabile decontarea cheltuielilor suportate în acest stat și refuză o astfel de rambursare asiguraților care nu au obținut această autorizație. Cu toate acestea, cheltuielile suportate în statul de afiliere nu sunt supuse unei astfel de autorizări.

36 O astfel de reglementare trebuie calificată drept piedică în calea liberei circulații a mărfurilor deoarece îi încurajează pe asigurații sociali să cumpere aceste produse din Marele Ducat, mai degrabă decât din alte state membre și, prin urmare, este de natură să împiedice importul de ochelari cu montura efectuată în aceste state (a se vedea Hotărârea din 7 mai 1985, Comisia/Franța, Rec. p. 1339, punctul 16).

37 Guvernul luxemburghez susține totuși că libera circulație a mărfurilor nu este absolută și că reglementarea din acțiunea principală, al cărei obiect este reprezentat de controlul cheltuielilor privind sănătatea de care trebuie neapărat să se țină seama, este justificată pe această bază.

38 În schimb, domnul Decker susține că în cazul rambursării achiziției sale, aceleași cheltuieli financiare revin bugetului casei de asigurare, din moment ce ea nu rambursează decât o sumă forfetară, atât pentru montură cât și pentru lentilele de corecție vândute de un optician. Cum această sumă forfetară este fixată independent de cheltuielile reale efectuate, casa de asigurări nu are niciun motiv obiectiv să refuze decontarea atunci când achiziția este făcută la un optician stabilit în alt stat membru. Reglementarea în cauză din acțiunea principală nu poate fi justificată, prin urmare, de necesitatea de a controla cheltuielile privind sănătatea.

39 În această privință, este necesar să se observe că obiectivele de natură pur economică nu pot justifica un obstacol asupra principiului fundamental al liberei circulații a mărfurilor. Cu toate acestea, nu poate fi exclus faptul că riscul de perturbare gravă a echilibrului financiar al sistemului de securitate socială să poată constitui un motiv imperativ de interes general, care poate justifica un astfel de obstacol.

40 Or, trebuie să se constate că, așa cum guvernul luxemburghez a recunoscut în răspunsul la o întrebare adresată de Curte, decontarea cheltuielilor forfetare efectuate cu ochelarii și lentilele de corecție din alte state membre nu afectează finanțarea sistemului de securitate socială.

41 Guvernul belgian, cel german și cel al Țărilor de Jos susțin de asemenea că dreptul asiguraților de a avea acces la îngrijiri de calitate constituie o justificare a normelor din acțiunea principală în temeiul protecției sănătății publice prevăzute la articolul 36 din tratat. Guvernul belgian a adăugat că furnizarea de ochelari trebuie efectuată de persoane autorizate legal să își exercite profesia. Dacă prestațiile sunt efectuate în alt stat membru, controlul bunei execuții a acestora este pus la îndoială, sau chiar imposibil.

42 În această privință, este necesar să se sublinieze că respectivele condiții de acces și de exercitare a profesiilor reglementate au făcut obiectul Directivei 92/51/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992, privind cel de-al doilea sistem general de recunoaștere a formării profesionale, de completare a Directivei 89/48/CEE (JO L 209, p. 25, ediție specială în limba română: capitol 05 volum 02 p. 212 - 233), și al Directivei 95/43/CE a Comisiei, din 20 iulie 1995, de modificare a anexelor C și D la Directiva 92/51/CEE a Consiliului privind cel de-al doilea sistem general de recunoaștere a formării profesionale, de completare a Directivei 89/48/CEE (Text cu relevanță pentru SEE) (JO L 184, p. 21, ediție specială în limba română: capitol 05 volum 03 p. 121 - 133).

43 Acest lucru implică faptul că achiziționarea unei perechi de ochelari de la un optician stabilit în alt stat membru oferă garanții echivalente cu cele oferite la vânzarea unei perechi de ochelari de către un optician stabilit pe teritoriul național (a se vedea, în ceea ce privește achiziționarea de medicamente din alt stat membru, Hotărârea din 7 martie 1989, Schumacher, 215/87, Rec. p. 617, punctul 20, și Hotărârea din 8 aprilie 1992, Comisia/Germania, C-62/90, Rec. p. I-2575, punctul 18).

44 În plus, este necesar să se sublinieze faptul că, în cauza din acțiunea principală, achiziționarea ochelarilor a fost făcută în baza rețetei unui oftalmolog, ceea ce garantează protecția sănătății publice.

45 Rezultă că o reglementare precum cea aplicabilă în acțiunea principală nu este justificată prin motive de sănătate publică, cu scopul de a garanta calitatea produselor medicale furnizate în alte state membre.

46 În aceste condiții, este necesar să se răspundă că articolele 30 și 36 din tratat se opun unei reglementări naționale în temeiul căreia o casă de asigurări sociale a unui stat membru refuză unui asigurat decontarea pe bază forfetară a costului unei perechi de ochelari cu lentile de corecție achiziționată de la un optician stabilit în alt stat membru, din motivul că achiziționarea oricărui produs medical în străinătate trebuie să fie autorizată în prealabil.

Cu privire la cheltuielile de judecată

47 Cheltuielile efectuate de către guvernele luxemburghez, belgian, german, spaniol, francez, cel al Țărilor de Jos și al Regatului Unit, precum și de către Comisie, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări. Întrucât procedura are, în raport cu părțile din acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebarea care i-a fost adresată de Conseil arbitral des assurances sociales, prin Hotărârea din 5 aprilie 1995, hotărăște:

Articolele 30 și 36 din Tratatul CE se opun unei reglementări naționale în temeiul căreia o casă de asigurări sociale a unui stat membru refuză unui asigurat decontarea pe bază forfetară a costului unei perechi de ochelari cu lentile de corecție achiziționată de la un optician stabilit în alt stat membru, din motivul că achiziționarea oricărui produs medical în străinătate trebuie să fie autorizată în prealabil.

Rodríguez Iglesias

Gulmann

Ragnemalm

Mancini

Moitinho de Almeida

Kapteyn

Murray

Edward

Puissochet

Hirsch

Jann

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 28 aprilie 1998.

Grefier
R. Grass

Președinte
G. C. Rodríguez Iglesias